

Sedm hodin na pláč

Změnil jsem se. Už tě nemiluju. Promiň. Ty za to nemůžeš. Tahle textovka mi přišla ve 23.20. Přesně před měsícem a třemi dny. Pět dnů poté, co jsem ho naposledy políbila.

Proč mi to neřekl do očí? Báł se. Čeho? Mne. Nebo sám sebe?

Seděla jsem na chodbě toho obrovského žlutého domu. Kolem bylo hrozné ticho. To ticho, které mne mělo uklidňovat před Prahou a udržovat představu rodinného života, totéž ticho dnes budilo obrovskou úzkost. Tak prázdnou tu najednou bylo. Půl dvanácté v noci. Docela pozdě na špatné zprávy. Ale děti už spaly. A to bylo hlavní. Přesně sedm hodin do rána. Sedm hodin na pláč. Sedm hodin na uvědomění si, že i kdybych měla sežrat všechna antidepresiva, co obsahuje roztocká lékárna, tak moje děti svoji mámu vidět plakat nesmějí.

On je zradil. Já jsem to jediné, co zůstalo. Konstanta. Jistota. Nesmějí poznat, že se bojím. Že se mi stýská. Že je mi smutno.

Přišel ke mně domů před třemi lety. Tehdy jsem nic netušila o domu za Prahou, kde skončím.

Přišel do malého vršovického bytu s velkými okny.

Měla jsem ráda velká okna bez záclon. To až později jsem se začala schovávat. Za žaluzie. Za brýle. Za lži.

Už tenkrát jsem měla být velká holka. Takzvaně dospělá. Holka s malými miminy a přerostlými hnědými psy. Moji psi se ho báli. Toho jsem si měla všimnout. Ne toho, že je krásný, silný a okouzlující. A úplně jiný než můj manžel. Jsi jak Anička posedlá, vyčítala mi maminka. A já neslyšela. Jak typické.

Měla jsem průměrného českého manžela. Průměrnou českou chůvu. A průměrný pražský byt. Vzhledem k tomu, že jsem se ani v nejmenším necítila být paní Bovaryovou, neměla jsem nejmenší důvod k nespokojenosti. Jen snad nuda. A klid. A ten průměr. Ten mne děsil. *Měr* je v pohodě. Kdyby to bylo *polo*, tak dobré. Ale *průměr!* Cítíte tu hrůzu?

Na té chodbě, pod knihovnou, jsem vzpomínala na první chvíle. Jak se mne bál políbit. Styděl se. Nechtěl být rychlým soustem pro víkendovou nevěru. I když nevěděl, zřejmě vytušil, že těch bylo mé manželství plné.

Vodil mne na dlouhé procházky. A vyprávěl o svých snech. Sny, sny a sny. Věřila jsem mu každé slovo. V mých očích začala narůstat představa pravdomluvného, spolehlivého, čestného muže.

Ani omylem by mne tenkrát nenapadlo, že je to jen dobrá rétorika. Pohádky.

Až o mnoho měsíců později mi došlo, že tak pře-

svědčivý může být jen člověk, který svým slovům skutečně věří. To však ještě nemusí nutně znamenat, že mluví pravdu.

Byl tak hezký. Od první chvíle, kdy jsem ho viděla v té vršovické kuchyni, jsem se ho chtěla dotýkat. A to nikdy nepřestalo. I když mne opustil. Podvedl. Obelhal. Ta fyzická potřeba mít jeho tělo, ta nekontrolovatelná touha, ta nezmizela nikdy.

Právě jeho vyprávěny, jak jsem jim ex post říkala, příběhy, které glorifikovaly jeho samého nejen v očích ostatních, ale i v jeho vlastních, mne měly varovat.

Ty sny a představy o sobě samém mne měly upozornit na Něco. Něco divného. Nestalo se. Poprvé jsem se zarazila, začala jsem pochybovat, dva dny před tátovou smrtí. Stál u něj v pokoji a díval se na moji fotku z dětství nad tatínkovým psacím stolem. Jeho pohled byl najednou neúčastný naší tragédie. Byl zkoumavý. Chladný. Otec to také zachytil. Ve dvou posledních dnech se už táta nemohl ani pohnout. Ale díval se na mne. A v pohledu měl varování. Totéž varování, jako když mi říkal: „Karlo, za tím Něco bude. Nikdo nemůže být nezištně tak moc hodný. A to Něco nebude vůbec v pořádku. Dej si pozor.“ Nikdy jsem mu nenaslouchala. Vysmívala jsem se jeho varováním. Ale ten krátký okamžik nad tátovou postelí byl prvním zábleskem pochyb, které jsem si dokázala uvědomit.

Je těžké přemýšlet, když máte na břicho zasychající sperma.

Vzpomínám si, že když jsme se seznámili, tedy lépe, když jsme se spolu začali milovat, přestaly mé děti spát. Matějovi byly tři. Kristýnce rok a půl.

Jako by vycítily, že mezi nás přišel cizí člověk. Že mezi mnou a jejich postýlkami je tělo. A není to tělo jejich táty. Senzory hlásily ohrožení. Strašná to doba. Plná nočních můr. Nevysvětlitelného pláče. Návštěv psychiatrů. Diskusí na téma rozvod, klidný spánek, výchova.

Můj manžel jako by nevnímal. „To asi zuby.“ Říkával a pouštěl si další telenovelu. Nebo fotbal. Nebyly to zuby. Ale mé orgasmy. Ty děsily moje děti a ohrožovaly jejich jistoty natolik, že nemohly spát.

Poprvé jsme se milovali v autě. V Příbrami. Když jsem pak jela domů, cesta vedla lesem, měla jsem takové velké auto, tak mi furt tikalo v hlavě ZASTAV, vystup, takové ty formulky, co se říkají v metru. „Dveře se zavírají.“ Zároveň jsem naprosto jistě znala pravdu i blízkou budoucnost. Nebylo úniku. Kvůli jeho tělu jsem dokázala obětovat cokoliv, co jsem se do té doby tak úpěnlivě snažila udržet.

Manželství. Nebylo pro mě posvátné. Zároveň se však u nás v rodině nikdo nikdy nerozváděl. A ani já to neměla v plánu.

Tři týdny po „autě“ jsem seděla v kanceláři doktora Novotného a sepisovala žádost o rozvod.

To to sperma.

Vlastně za to všechno mohla chuť jeho spermatu. Francouzská hořčice, smála jsem se vždy u jiných mužů. Ne tak u něj. U něj začala závislost. Klečela

bych a čistila jeho boty, jen abych ho mohla mít zas a zas. Tenkrát jsem ještě netušila, jak moc do něj budu v budoucnu kopat. Jak moc ho ponižovat. A jak strašně mi to on vrátí. Tenkrát jsem měla pocit, že tu horkou bílou tekutinu cítím neustále v puse. A jako zaslepená, omámená jsem diktovala hloupé fráze, které se deklamují u každého rozvodu.

Konečný součet

Když dnes, po čtyřech letech, přemýšlím nad tou chutí, stále ještě si ji umím vybavit. Zároveň se ale nemohu zbavit představy všech těch mužů. Všech těch penisů. Kolik jsem jich už měla v puse. V té puse, která se ofrňuje nad jakýmkoliv masem. Kdyby si stoupli do řady a sundali slipy. Šla bych jistě zvracet...